

Nhất Đại Tướng Quân (Một Đời Tướng Quân)

Contents

Nhất Đại Tướng Quân (Một Đời Tướng Quân)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	2

Nhất Đại Tướng Quân (Một Đời Tướng Quân)

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, nhất thụ nhất công, ám áp văn, HETranslator: Ngọc VânPhụ thân có kết bạn làm thanh mai trúc m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-dai-tuong-quan-mot-doi-tuong-quan>

1. Chương 1

Translator: Ngọc Vân

Phủ Trấn Viễn tướng quân bên trong kinh thành, có một tiểu nam hài gần xa nghe tiếng, hấn mất mẹ từ nhỏ, lớn lên vô cùng thanh tú lại có chút khả ái. Từ nhỏ đã bướng bỉnh, luôn khiến cho bọn người hầu phải sợ hãi, đau tim. Tính đến khi hấn mười tuổi, bên ngoài đã đắc tội với không ít người, mãi cho đến lúc có một vị tiên sinh xa lạ trẻ tuổi đến nhà, đối tượng để hấn chơi đùa lại thêm ra được một người.

Nhưng khi vị tiên sinh kia bị chọc tức đến không thể chịu nổi nữa, thì ngẫu nhiên phát hiện đệ tử của mình vẻ mặt tái nhợt, một hơi nôn ra ngụm tiên huyết lớn, thế mới biết hấn là vì để làm cho bọn người hầu nhớ mong hấn sau khi hấn chết, nên mới thường xuyên làm khó dễ những gia nô bên cạnh. Trong đại phủ, từ lâu hấn đã đem những gia nô này coi như người trong nhà.

Ngày qua ngày, hấn nôn ra huyết càng trầm trọng hơn, cứ như vậy đã mấy năm rồi. Không ai biết vì sao từ nhỏ thân thể hấn đã không khỏe như vậy, cũng không ai biết vì sao các danh y được tìm đến, thậm chí ngay cả ngự y cũng lắc đầu thở dài.

Nếu đã như thế, hấn liền điên cuồng làm những chuyện mà mình thích, không khước từ việc làm bạn cùng với gia nô, phụ thân mấy năm cũng không thấy, chỉ có bà vú trông coi hấn, luôn xem hấn như cháu trai.

Mười tuổi, tâm tình của hấn cũng đã nhờ vị tiên sinh mà già dặn hơn. Ngược lại vị tiên sinh đó cũng biết một chút về y học, nên từ đó thầy trò hai người nỗ lực nghiên cứu sâu về y thư. Nam hài thông minh, tiên sinh cơ trí (nhìn xa trông rộng), hai người lần lượt tìm hiểu và cải biến những sách y học, nhưng bỗng một ngày bên trong phủ xuất hiện một lần đại loạn, thư phòng bị một ngọn lửa thiêu cháy sạch sẽ.

Một ngày, nam hài nghe được gia nô nhắc tới chuyện phó khảo (đi thi), tiên sinh tài hoa hơn người, hẳn cũng là lúc nên đi thi để tuyển một chức vị. Hẳn tự biết tính mạng mình không còn lâu, ngay sau đó liền hẹn tiên sinh đêm trăng nói chuyện. Ban ngày hẳn đã nhờ bà vú chuẩn bị lễ vật thật tốt, để ngày kế tiên sinh có thể lên đường

2. Chương 2

Nam hài từ khi sinh ra cho đến nay, lần đầu tiên gặp mặt phụ thân là lúc ba tuổi, khi phụ thân quay về để đô thụ phong kim ấn đại tướng quân, lúc đó trong nhà đông như trẩy hội, tất cả đều là hướng đến phụ thân chúc mừng người làm quan. Mà phụ thân dường như rất thích cùng với các huynh đệ ở một chỗ nâng ly luận chiến (bàn luận chuyện chiến tranh). Lần thứ hai gặp mặt, là lúc nam hài ba tuổi đưa tiễn phụ thân rời đi. Lần thứ ba là khi hẳn đứng ở trên cổng thành cúi đầu xuống dưới nhìn phụ thân anh tuấn trên lưng ngựa. Cả thành từng bừng nhộn nhịp, dân chúng giống như nước chảy hướng về phía đội ngũ tướng quân chiến thắng, mọi người mang đến đủ các loại trái cây, đồ ăn ném cho những binh sĩ. Lúc đó, nam hài đã sáu tuổi.

Vốn tưởng rằng rốt cuộc cũng có thể với phụ thân ở cùng một chỗ, nhưng hết lần này tới lần khác Hoàng Thượng kia thực không phải là người tốt, đem phụ thân lần thứ hai điều đến trấn thủ tại biên quan xa hơn, phong làm Trấn Viễn đại tướng quân, nắm giữ năm mươi vạn đại quân, thống soái toàn quân, ngăn địch quan ngoại. Phụ thân lĩnh mệnh, ngay lập tức tiến về biên quan. May mắn còn cấp cho hẳn một ánh mắt, nhưng thậm chí ngay cả một chữ, trong ấn tượng của nam hài cũng chưa từng nghe thấy phụ thân nói qua với mình.

Tiên sinh ngồi ở bên cạnh đệ tử, nghe đệ tử nói chuyện lần cuối cùng, những lời này giống như di ngôn, giống như bị thương đau xót, cũng giống như những lời làm nũng..... Y buột miệng nói ra:

‘Ta mang người đi gặp phụ thân của người.’

Câu nói này giống như sấm sét giữa trời quang, khiến nam hài kinh ngạc cũng khiến chính mình kinh ngạc.

Nam hài chưa bao giờ nghĩ đến việc có thể ly khai khỏi nơi này để đi biên quan tìm phụ thân. Không nói đến đường xá xa xôi, biên quan ở nơi nào, mà chỉ cần nghĩ đến thân thể một ngày không khổng chế được việc nôn ra tiên huyết, thì có lẽ chưa đến được biên quan gặp mặt phụ thân, hẳn đã đi trước gặp mẫu thân rồi.

Thực ra nam hài cũng rất muốn đi, nhưng đi để gặp khuôn mặt lạnh nhạt như sương của phụ thân ư? Hay là để chất vấn xem tại sao phụ thân chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm của người cha? Biên quan quá xa. Thế nhưng hiện tại với thân thể hẳn thì chết sớm hay chết muộn cũng không sai lệch lắm, thế là nam hài liền gật đầu, dứt khoát quyết định đi theo tiên sinh lên đường.

Ngày hôm sau, hai người thu xếp xong xuôi hành trang cùng với xe ngựa, sáng sớm tinh mơ phân phát toàn bộ gia phó, dần xếp ổn thỏa sau đó giao cho bà vú, rồi hướng về phía biên quan khởi hành.

3. Chương 3

Trên đường đi, quả nhiên đúng như nam hài sở liệu, thân thể yếu dần đi từng ngày. Mỗi lần đi một chút lại phải dừng lại, càng đến gần biên quan thì dấu chân người càng ít, cũng tương đương với việc càng khó mua được thuốc hoãn bệnh hơn.

Kỳ tích chính là, từ lúc dùng thuốc cho đến khi dùng hoàn toàn, số lần nôn ra máu của nam hài cũng ít hẳn đi, chỉ là ho khụ khụ không ngừng. Nam hài cười cười giễu cợt, bệnh này cũng thật biết chọn địa phương. Thế nhưng vẻ mặt của tiên sinh lại thâm trầm hơn, càng lúc càng ít lời.

Nam hài bằng vào ý chí nỗ lực kiên cường của mình, cố gắng thúc giục tiên sinh khởi hành nhanh hơn, trước hai ngày sắp tới được biên quan, nam hài gầy yếu đến mức trông như chỉ còn một bộ xương, thân thể bao bọc dưới lớp bạch y, nhưng một đôi con ngươi vẫn sáng chói rực rỡ. Tiên sinh vừa cấp bách vừa đau lòng, y hận chính mình vì cái gì mà lại mong được khảo thủ công danh (ý nói thi để làm quan), nếu như ngày trước y học làm thầy thuốc thì hôm nay có thể cứu chữa cho đệ tử duy nhất của hắn rồi.

Cả một đêm bồi bên người nam hài, sáng sớm hôm sau, tia ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu trên hai gò má tái nhợt của hắn, bộ dạng hắn tĩnh lặng giống như là đang ngủ, khóe miệng ẩn chứa một ý cười, tựa như trong mộng thấy được mình cùng phụ thân gặp nhau.

Tiên sinh không dám đi dò xét hơi thở của đệ tử, y cố gắng ra roi thúc ngựa một đường tìm đến biên quan. Trên đường đi vào quan, thương nhân chiếm phần lớn, y quay đầu lại vén màn che ra, khẽ đẩy người nam hài. Trong lòng y biết hai người đã dần bị dẫn sâu vào bên trong một âm mưu, từ lúc y bắt đầu dạy nam hài học y, cho đến khi xảy ra trận đại hỏa kia đã khiến cho y bắt đầu cảnh giới. Sau khi ly khai khỏi quý phủ, nam hài không thường được uống thuốc, trái lại không hề thổ huyết mà chỉ là do đi đường khiến cho thân thể không thoải mái dẫn đến việc không nuốt được thức ăn.

Y cẩn thận từng li từng tí ôm lấy đệ tử, vì hắn thay đổi một thân xiêm y. Nam hài ngủ rất sâu, giống như chưa bao giờ được ngủ, dù rơi vào trong ngực tiên sinh vẫn không hề nhúc nhích.

Thúc đẩy xe ngựa tìm đến trước phủ Trấn Viễn đại tướng quân, làm y ngoài ý muốn chính là binh lính thủ vệ nói tướng quân không ở đây, mà luôn luôn ở tại quân doanh.

Nghe xong y liền tìm đến quân doanh – trọng địa bí mật quân sự, tiên sinh cực khổ chờ tới đêm khuya, các ngôi sao xuất hiện trên bầu trời. Cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, tiên sinh trở lại bên trong xe ngựa, bản thân y không có của cải gì, mã xa chính là của phủ nam hài đưa cho, ngay sau đó y thu thập thật tốt đồ của hai người, đem vải bố trên người nam hài xé rách và tất cả những thứ giống như củi có thể đốt được ném ra ngoài. Rồi xuống khỏi xe, trong tay ôm một người cùng với một chiếc bình sứ, sau đó đem chiếc mã xa sang quý châm hỏa!!! Ánh lửa chiếu rọi vào đôi mắt của tiên sinh khiến nó sáng ngời, lửa cháy tận mấy canh giờ mới bắt đầu dần tắt, y đem bột phấn bạch sắc giả bộ tro tàn cho vào trong bình sứ. Nhìn lại mã xa một lần nữa, mới chậm rãi rời đi.

Tiên sinh không đi qua khảo quan (nơi kiểm tra ở cửa khẩu), y tại biên quan giả trang thành một gã tiểu tốt, dùng tiền mua một cây kiếm, ôm hũ tro cốt ngồi trên một tảng đá, nhờ người thông báo với tướng quân rồi chờ ở bên dưới. Khi y đang ngồi đợi thì thấy một người đứng trên đài cao đang nhìn xuống dưới, y liếc mắt một cái liền nhận ra hắn.

Tiên sinh nhớ đến dọc đường chịu bao nhiêu khổ cực để tới được đây, không khỏi âm thầm cười khổ. Đây là loại phụ tử gì, rõ ràng cùng mang một dòng máu, thế nhưng nghe khi người ta báo cáo là nhi tử đến muốn gặp phụ thân thì chẳng những không gặp mà còn lộ ra vẻ mặt lạnh nhạt giễu cợt. Tiên sinh không rõ vì sao bản thân lại muốn lưu lại, né tránh hắn đã mười năm rồi nhưng vì con hắn lại đến gần hắn, còn muốn trăm phương nghìn kế đi gặp hắn.

Sau khi vào quân doanh, bởi vì y biết chữ cho nên nhận nhiệm vụ làm binh lính thông báo. Đây cũng là việc tốt, y có thể tùy thời mà đến một nhà thợ săn ngoài thành thăm tiểu hài tử. Mỗi lần hài tử bước bình kia muốn ra ngoài y đều để hắn giả dạng làm một tên khát cái xuất hiện, đảo đi đảo lại cũng yên ổn vượt qua được mấy tháng rồi. Hài tử không muốn gặp lại phụ thân, mà y cũng không muốn nhìn thấy tướng quân vì nguyên nhân quá khứ.

Thông minh như nam hài kia, vào trong quân doanh, nếu muốn gặp mặt tướng quân thì chỉ cần tốn chút tâm tư là có thể, thế nhưng hắn chưa từng đề cập qua việc đó với tiên sinh kể từ sau khi tiên sinh đem hũ tro cốt cầu kiến bị cự tuyệt.

Ngày qua ngày, biên quan từ khi có Trấn Viễn đại tướng quân trấn giữ, không hề có man tộc nào dám xâm phạm nữa, không ít thương nhân quan nội cũng đều tụ tập về đây đi qua biên quan thông thương buôn bán.

Bên trong thành cảnh tượng bách nghiệp (trăm nhà buôn bán) hưng thịnh hơn, chung quy có một ngày tiên sinh cũng bị phát hiện. Hình dáng của y sinh ra đã tuần tú, có thể trốn tướng quân, có thể giấu giếm nam hài, nhưng cuối cùng tránh không khỏi kiếp đào hoa.

Đứng ở trung tâm đại sảnh quân phủ (nơi làm việc của quân đội), tiên sinh thở dài. Đối mặt với vẻ mặt thâm trầm như nước của tướng quân, y chỉ nói:

‘Đệ tử của ta muốn gặp người, hấn đợi người mười năm rồi, hiện đang ở phía Tây ngoại thành.’

Tướng quân đứng lên, hấn thu liễm mày kiếm:

‘Đệ tử của người là người phương nào? Ta cũng đợi người mười năm rồi, người đã đi đâu?’

Tiên sinh từng nghĩ, không biết lần thứ hai gặp lại hấn thì sẽ là loại tình huống nào. Không ngờ kết quả lại là bộ dáng này. Y cười nhạt, cười hấn từ trước đến tới vẫn luôn đối tốt với bằng hữu nhưng lại đem nhĩ tử mình thành người dưng nước lã, để hấn tự ẩn nhẫn tất cả những bi thương đau xót của mình, nếu như người không cần nhĩ tử mình, vậy thì để ta.

‘Thỉnh tướng quân miễn đi thân phận binh lính, để cho hai người chúng ta có thể hồi hương.’

‘Nhập binh không thể ra.’

Tướng quân lạnh lùng một câu nói đem tiên sinh đánh xuống tận đáy hầm. Ai cũng biết, binh lính của Trấn Viễn đại tướng quân ai cũng anh dũng thần mãnh, phàm là lính đào ngũ đều bị đánh hơn trăm trượng, hành quyết tại chỗ. Y – ngay cả tư cách đào tẩu cũng không có.

Tướng quân không chút nào kiêng kỵ lời nói và việc làm lớn mật, nhân tuyển (tay trong ak~) của hoàng đế hồi báo:

‘Tướng quân làm loạn kỷ cương, thân cận nam sắc.’

Hoàng Thượng tại đế đô nhìn thấy mật tín, suy nghĩ hết lần này đến lần khác, cố kỵ biên cương tất yếu, hiện nay tướng quân đã mất con trai nối dõi, lại gần nam sắc, nên giữ người này lại thì biên quan mới bình yên vô sự. Vốn trước kia định mời chào con trai độc nhất của hấn vào cung làm quan, để phòng ngừa Trấn Viễn đại tướng quân tay nắm trọng binh sẽ mang tâm phản nghịch, tương lai còn có thể lợi dụng điểm yếu này uy hiếp hấn một chút. Chỉ tiếc con hấn quá mức thông minh sắc sảo, không thể làm gì khác hơn đành phải hạ độc chậm rãi để con hấn chết đi. Bây giờ Trấn Viễn đại tướng quân đã hoàn toàn vô hại, thiên hạ thái bình.

Hậu ký

Truyền lại, vợ chồng tướng quân thu một nghĩa tử, nghĩa tử này thông minh sắc sảo hơn người, nhưng lại luôn đối đầu cùng với tướng quân, tướng quân bắt hấn gọi bằng cha nhưng hấn lại khiến tướng quân phải thu hồi lệnh. Mọi người cười nói, có được mỹ nhân, tâm tư thất thường, yêu ai yêu cả đường đi lối về a, ha ha.....

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-dai-tuong-quan-mot-doi-tuong-quan>